

Когато бях на десет години, за малко да бутна една съученичка при горилите в зоопарка „Франклин“ в Бостън, Масачузетс. Казваше се Мелани Франк и беше от онези момичета, които винаги искат да командват по време на междучасие. Постоянно беше заобиколена от разни патки, които правеха каквото им каже. Не беше кой знае колко сладка или добре облечена, но не отстъпваше мястото си на върха на йерархията в началното училище и се старееше такива като мен да се чувстват като дъвка, залепнала за подметката на обувката ѝ.

В автобуса за зоопарка Мелани седеше до приятелката си Маккензи – дуо, което се беше кръстило „М&М“. Непрекъснато си шепнеха нещо и от време на време се кикотеха. Бях сама на седалката зад тях и в един момент Мелани започна да души шумно като хрътка.

– Усещаш ли тази миризма? – попита тя Маккензи.

Помирисах въздуха. Не долових нищо освен пластмасовия мирис на облегалката пред мен.

– Не, каква? – попита Маккензи.

– Мисля, че Лилиан пръдна – захихика Мелани и се обърна назад.

В автобуса избухна смях и в мен се впериха погледи от различни страни. Изпускането на газове беше смъртен грях в началното училище – период, когато се гледаше с погнуса на наличието на анус при момичетата. Наместих се на седалката и се чудех дали да се защитя от лъжливите твърдения на М&М, или да си замълча. Спрях се на второто и с пламнало лице се загледах през прозореца. След миг ме облъхна остър мирис на развалени яйца. Разбрах, че Мелани ме е използвала като мишена и оправдание за собственото си срамно действие.

През остатъка от екскурзията вървах на няколко крачки зад нея и прогарях с очи дупка в русата ѝ глава. Когато стигнахме до ограждението с горилите, Мелани се наведе над парапета и закри видимостта на всички останали. Разбира се, тя смяташе, че заслужава да бъде център на вниманието дори в присъствието на горилата от Конго, кандидат за тази роля. Протегнах шия в опит да виждам по-добре, но единственото, което попадеше в полезрението ми, беше розовият три четвърти панталон на Мелани – отгоре се подаваха гащичките ѝ с „Хелоу Кити“, а малкият ѝ задник се полюшваше пред лицето ми. Погледнах възмутено табелата, на която ясно пишеше: „НЕ СЕ НАВЕЖДАЙ НАД ПАРАПЕТА“.

Явно Мелани си мислеше, че правилата в зоопарка не важат за нея.

Не обмислих последствията от хрумването ми да я бутна. Беше импулс, на който просто не устоях. Точно като Спайдърмен, когато изстрелва паяжина, с тази разлика, че аз не се опитвах да спася Мери Джейн, а да я видя как пада. Направих го по-скоро на шега, но когато Мелани загуби равновесие и бе на път да падне при горилите, си дадох сметка, че другите може да не го приемат по същия начин като мен.

Учителката ни, госпожица Майърс, сграбчи ръката на Мелани в последния момент и върна отпуснатото ѝ като на парцалена кукла тяло на безопасно място сред нас. Веднъж госпожица Майърс спомена пред класа ни, че тренира кросфит, и сега се уверих, че тренировките определено дават резултат. Усетих леко пулсиране между краката, докато наблюдавах как мускулите трептят по силните ръце на учителката ми, която издърпа назад уплашената Мелани. След като тя се озова обратно на твърда земя, моите съученици ме погледнаха така, сякаш ме забелязваха за пръв път, но, съдейки по израженията им, не бяха никак доволни от видяното. По-късно разбрах, че неотдавна някакво дете загинало в клетката на лъвовете в Лондон. Очевидно това се бе превърнало в наболяла тема, нещо като зоопарков Единайсети септември. Надали щяха да го приемат толкова присърце, ако не беше инцидентът в Лондон.

Майка ми дойде да ме вземе по-рано от екскурзията; беше стресирана и сипеше безкрайни извинения. Не спираше да дърпа кичури от опашката си и да ги пъха обратно,

нервен тик, който обикновено се появяваше, когато бяхме в банката. Извини се многословно на госпожица Майърс заради постъпката ми, след това и на майката на Мелани, която също се появи и запрегръща дъщеря си, сякаш тя току-що се е върнала от военна служба. Мелани се наслаждаваше на всяка минута от вниманието на околните. След още трийсетина извинения от майка ми госпожица Майърс ѝ каза, че ще е най-добре да ме прибере по-рано у дома този ден.

Докато се настанявахме в колата, съучениците ми стояха на паркинга и чакаха пристигането на автобуса. Явно екскурзията беше приключила за всички.

– Защо го направи, Лил? – попита мама, като ме наблюдаваше в огледалото. – Можеше да я убиеш.

– Не съм го искала – отговорих нацупено. – Освен това тя е ужасен човек.

Така си беше, Мелани вероятно бе най-лошата в цялото училище, но истината е, че не исках да я нараня. Само да ѝ дам урок за това, че се надвеси над парапета и ме обвини, че съм пръднала. Но да сложа край на живота ѝ, дори и случайно, не ми е минало и през ум, а и това щеше да ме отчужди още повече от съучениците ми. Необичайното ми чувство за хумор и проядените ми от молци дрехи вече ме бяха превърнали в особнячка в техните очи. Не ми трябваше да попадна в още по-голяма изолация, като убия най-популярното момиче в класа.

– Не можеш да вършиш такива неща – заяви мама и се зачеса по врата, сякаш всеки момент щеше да се изрине от нерви.

– Знам – казах унило. – Не се чувствам добре.

Тя се протегна към задната седалка и сложи ръка на челото ми.

– Хм. Може би наистина си малко топла.

Като дете обичах да съм болна или да се преструвам на болна, като последното го прилагам толкова често, че двете състояния бяха почти едно и също. Обичах да се завилям с одеяла и да ми позволяват да гледам телевизия, докато очите не ме засмъдят. Когато с мама минавахме покрай Бостънската детска болница, си мислех какви късметлии са тези деца и на колко много внимание се радват. Понякога се чудех няма ли да е хубаво да се разболея и да умра млада; щяха да ме помнят завинаги, без да се налага да се напъвам, за да си спечеля място в спомените им. Но в този конкретен случай просто исках да пропусна часовете на следващия ден.

Гледах как съучениците ми се качват в жълтия автобус, а Мелани подскача ръка за ръка с Маккензи към колата на майка си, явно чудодейно възстановена от събитието, което я беше травмирало преди малко. Мама се бавеше на паркинга и чакаше всички да потеглят, сякаш, ако шофираше зад Мелани, би прекрачила още една граница. Дълбоко в себе си изпитах силна тревога. Исках да съм в този автобус повече от всичко на света, повече, отколкото мечтаех Ник Джонас да ме прегърне така силно, че да се пръсна от щастие. Чудех се дали не съм съсипала остатъка от живота си с една нищо и никаква грешка. Видях как цялото ми бъдеще става черно. Никога нямаше да имам най-добра приятелка, с която да бъдем толкова близки, че да съчетаем имената си в акроним. Никога нямаше да бъда лидер на група, нито дори нечий желан поддръжник. Никога нямаше да бъда дете, на което да пазят място в автобуса. Винаги щях да стоя отвън и да гледам останалите вътре.

Името ми на тортата беше изписано погрешно. Това беше първото, което забелязах. Вместо „Честит рожден ден, Лилиян!“ беше написано „Честит рожден ден, Лилиян“. Усетих го като лошо предзнаменование за предстоящата година – това „я“ можеше да провали всичко. Не откъсвах очи от купената от супермаркета торта в пастелни цветове, докато колегите ми пееха фалшиво „Честит рожден ден“. Най-силният глас в стаята несъмнено беше на Джесика, която имаше усърдието на дете, запалено по сцената, но за

жалост, включено сред статистите и борещо се със зъби и нокти да промени съдбата си. Джесика беше най-новото попълнение във фирмата и постоянно канеше хората на кафе, за да „попие малко креативност“, сякаш беше съвсем нормален израз, а не начин да изкопчи колкото се може повече чужди идеи и вътрешна информация. Току-що бе завършила колеж и беше натъпкана с повече колаген и оптимизъм, отколкото аз бях имала някога в живота си. Мразех я.

Всъщност в работата нямах истински приятели. Понякога си разменяхме gifове в приложението Слак, но ми беше трудно да създам близки отношения с другите жени в офиса. Те до една ходеха на пилатес, пиеха матча и едва ли не всеки втори уикенд бяха канени на някоя сватба. Нямах представа как успяват да се запознаят с толкова много хора. Всички отлично се преструваха на страстно отдадени на работата си в нашата малка маркетингова фирма, наречена „Физъл“, която се рекламираше като „прогресивна“, сякаш самият факт, че бяла жена заема поста главен изпълнителен директор, означаваше, че не участваме в капитализма по същия начин като всички останали.

Шефката ми Кандис, която беше втора в йерархията след изпълнителната директорка, стоеше до Джесика. Беше облечена в червено и носеше вишневочервени кроксове, за да е в тон от главата до петите. Имах чувството, че в гардероба си има кроксове за всеки сезон, дори такива с термоизолиращи подметки за суровите бостънски зими. Другите момичета в службата често хвалеха стила ѝ, но лично на мен тя ми приличаше на инфантилен клоун.

– Честит рождееен ден! – пееше Кандис.

Като цяло беше свестен началник. Изпитваше типичната за милениалите вина, което в превод означаваше, че проявяваше разбиране, ако отсъстваш час-два от работа, и дори веднъж позволи на една колежка да си остане вкъщи, защото страдала от „емоционален махмурлук“, след като гледала „Игра на калмари“. Предполагах, че с времето ярките дрехи и добротата ѝ ще избледнеят, но през трите ми години във фирмата Кандис запази ведрото си излъчване. Искях да я харесвам, но тя ме караше да се чувствам като тъмен облак, който само чака да се излее над корпоративната култура, изградена върху жива гъба комбуча.

– Духни свещите! – подкани ме Кандис и навря тортата в лицето ми.

Усмихнах се, доколкото ми беше възможно, и духнах свещите. Реших да не си пожелавам нищо истинско при такава дефектна торта. Не исках да рискувам никакви космически връзки да се кръстосат и преплетат, и това, което аз (Лилиан с „а“) исках, да се сбъдне на Лилиян.

Обикновено ми харесваше да съм обект на внимание, но днешният рожден ден беше изключение. Против волята си навършвах двайсет и девет.

Досега трябваше да имам изградена рутина как да се грижа за кожата си, без да се обривам. Редно беше да имам работа, от която да печеля шестцифрена сума, и хората да не ме прекъсват по време на заседания. Да притежавам достатъчно бельо да изкарам месеца, без да се налага да прибягвам до останалото още от колежа. Крайно време беше да изхвърля бельото си от колежа. Очакваше се да имам отдаден партньор, който да ме обича.

Поне в това отношение можех с чиста съвест да твърдя, че работя по въпроса.

– Кой иска торта? – попита весело Кандис и хвана ножа.

Жените в офиса заговориха една през друга:

– Може би само едно малко парченце.

– За мен много тънко резенче.

– Май преядох на обяд.

– Първо на рожденичката! – обяви тържествено Кандис и ми подаде толкова голямо парче, че го приех като саботаж.

– Благодаря – отговорих безизразно.

Колежките ми пожелаха прекрасен рожден ден и се върнаха на бюрата си с тънки като хартия парчета торта. Чудех се дали някоя от тях ще предложи да излезем да пийнем по нещо след работа, но покани така и не дойдоха.

Показният ритуал за рождения ми ден приключи.

Проверих си телефона да видя дали Хенри – мъжът, с когото се срещам от четири месеца – ми е писал, но бях получила само шест съобщения от мама:

Честит рожден ден! Обади ми се по-късно.

Чу ли за епидемията от Е. коли?

Не купувай целина.

Има един починал вече. ☹

Пристигна поща за теб.

Прилича ми на спам.

Общуването с майка ми беше като да отвориш външната врата по време на снежна буря – всеки миг на комфорт можеше много бързо да бъде съсипан от ледения порив на виелицата. Беше изключително драматична личност и третираше живота като сапунен сериал – разпищяваше се, ако някоя кола се осмелеше да я изпревари в трафика или ако забравеше кафето си вкъщи. Всеки път, когато вдигаше телефона, за да говори с приятелка, ахваше силно и аз надавах ухо да чуя дали не е умряла баба ми или някой роднина, или пък Дейвид Шуимър (мама много си падаше по този актьор). Обикновено подобни реакции означаваха само, че някой е бил лошо подстриган или е спечелил четири долара от скреч карта. Днес няха сили да се занимавам с нейните изпълнения.

Когато се върнах на бюрото си, отворих инкогнито прозорец в ЛинкТин и проверих профила на Хенри. На снимката кестенявата му коса беше пригладена назад, носеше очила с рогови рамки като онези, които можеш да купиш в аптеката, за да си създадеш нов имидж. Той работеше в Стейт Стрийт Банк като анализатор на риска – длъжност, която ми беше обяснявал поне десетина пъти, но аз така и не разбрах докрай какво представлява. Когато говореше за работата си, повдигах вежди, слушах уж заинтригувано и реагирах подходящо в точните моменти, но истината е, че няха представа какво точно върши той. ЛинкТин беше единствената социална мрежа, която Хенри използваше, и съответно единствената ми виртуална връзка с него. Преди време открих профила му в Инстаграм, но когато го попитах за него, той заяви, че бил стар и деактивиран. Твърдеше, че платформи като Инстаграм и Фейсбук създават опасна политическа пропаст между хора с близка душевна нагласа. Каза, че точно по тази причина не може „с чиста съвест“ да участва в социалните мрежи. На теория бях съгласна с него, но не чак дотам, че да се въздържа от навиците си. Освен това ми харесваше да гледам как съучениците ми от гимназията все повече погрозняват онлайн.

Видях Хенри за пръв път в един пуб близо до Фенуей Парк, където бяхме отишли с колегите. На събирания с хора от службата се очакваше да изпиеш максимум две питиета, за да бъдеш възможно най-нормалната версия на себе си. Но моите колеги бяха непоносими, така че вече бях изпила три чаши вино, когато го забелязах. Стоеше до бара, пиеше уиски със сода и работеше на лаптопа си. Беше красив, но не чак толкова, че да ми се струва недостъпен. Приличаше малко на Бил Хейдър, с когото винаги съм искала да правя секс. Приближих се до него с идеята да си поръчам четвърта чаша вино.

– Кой носи лаптоп в бар? – подразних го, понечих да се облегна на плота и бързо се стегнах, щом лакътят ми се плъзна по него.

Хенри се стресна, но се усмихна, когато разбра, че се шегувам.

– Просто довършвам малко работа – обясни той.

Барманът постави виното пред мен.

– Искаш ли да ме черпиш тази чаша? – Посочих я с брадичка.

Хенри се сепна, но реагира бързо.

– А, да. Разбира се.

Взех чашата си и я чукнах в неговата, като едва не я съборих. Той я задържа, преди да залее електрониката му.

– Наздраве – казах аз.

Върнах се при колегите си, които обсъждаха най-новото престижно телевизионно шоу, за което всички бяха решили, че е Нещо Голямо. Погледнах към Хенри, който продължаваше да стои наведен над своя макбук. С напредването на вечерта колегите ми си тръгнаха един по един, но той още стоеше на бара. Когато всички си отидоха, аз се върнах с леко олюляване при него и кацнах на съседния висок стол. Мобилният му телефон лежеше на плота. Взех го и той светкавично протегна ръка да ме спре като добре програмиран робот.

– Спокойно – усмихнах се. – Просто ще въведа номера си.

Хенри зяпна от изненада, но не възрази.

– Освен ако предпочиташ да не го правя – добавих и предизвикателно повдигнах вежда.

Той не отговори. Затова записах номера си в контактите му.

– Винаги ли си толкова директна? – попита.

– Не – излъгах аз.

Мъжете обичаха да си мислят, че нарушаваш обичайните си целомъдрени норми, за да ги преследваш. Искането да се чувстват така, сякаш си девствена за останалия свят и курва за тях. Затова не пропусках да кажа „Никога не го правя на първа среща“, когато си лягах с някого два часа след като сме се запознали. На мъжете им харесва усещането, че си като нова кола, изминала само няколко километра. Разбирах колко ретроградно е подобно мислене, но такава беше реалността и аз я приемах.

– Ето. Няма защо да ми благодариш – усмихнах се и му върнах телефона.

– О, добре. Благодаря – отговори той.

Излязох от бара и докато се опитвах да вървя по права линия, си представях, че съм героиня на Джулия Робъртс във филм от 90-те: секси, спонтанна и с прекрасна развята зад мен коса. Представях си Хенри, който гледа след мен и клати глава, сякаш не вярва на късмета си. На следващия ден осъзнах, че съм забравила да си платя сметката. Няколко дни по-късно той ми изпрати съобщение:

Ти си дръзка. Аз съм едновременно стреснат и впечатлен.

От тази съдбовна среща насам се виждахме постоянно, макар емоционалният ни напредък да беше по-бавен, отколкото ми се искаше. Въпреки че всяка седмица правехме секс, Хенри работеше толкова много, че нямаше време да вечеря с мен или пък за нещо друго. През уикендите обикновено беше зает или с работата си, или с дейността си като доброволец. Но след четирите месеца, през които се срещаме, най-накрая бях готова да се почувствам по-сигурна за връзката си. Искането да прекарваме вечерите през седмицата заедно, да пушим трева, да гледаме глупави сериали по Нетфликс и да се преструвам, че внимавам, докато си разказваме как е минал денят ни. Искането да се отпусна.

Мислите ми бяха прекъснати, когато Кандис се приближи до бюрото ми със скърцащи по линолеума крокове. Бързо превключих от страницата на Хенри към служебния си имейл и се вторачих в екрана, сякаш усилено разсъждавах над нещо.

– Привет – каза Кандис и застана зад мен. – Имаш ли някакви забавни планове за рождения си ден тази вечер? – попита тя. – Знаеш, че днес имаме йога с кученца, ако си свободна.

Кандис често организираше разни дейности за сплотяване на екипа, които всъщност бяха тънко завоалирани възможности да качва снимки в Инстаграм. На тези събирания тя внимателно подреждаше малкото цветнокожи жени на преден план. На снимките, които споделяше онлайн, изглеждахме като реклама на етнически разнообразен кампус, в който липсват дебели хора. Тъй като бях бяла и не се отличавах като необикновено сексапилна, най-често ме слагаха отзад, затова избягвах всички събития за укрепване на колективния дух, които не предлагаха поне безплатен алкохол. А особено на рождения си ден нямаш никакво намерение да присъствам на такова.

– Имам планове с приятели – излъгах.

Кандис се усмихна.

– Разбира се, че имаш. Ще ни липсваш!

– И вие на мен – отвърнах, като се опитах да прозвучи искрено.

– Всъщност исках да поговорим за нещо друго, ако имаш две минути. – Тя приклекна, така че очите ѝ да са на нивото на бюрото ми.

Неприятности ли надушвах? Бях гледала порно на служебния си лаптоп толкова много пъти, че миналата седмица заразих системата с вирус, който ИТ отделът трябваше да отстрани, но предполагах, че не са успели да открият откъде е дошъл. Дали щеше да ме смърти за това? И то на рождения ми ден? Ако го направеше, щях да ѝ заявя, че ме кара да се срамувам от сексуалността си. Използването на гръмки думи, за да обвиниш някого, че е прекрачил граница, обикновено действаше на хора като Кандис.

– Знаеш, че Уелнес вещицата идва следващата седмица, нали? – попита тя.

Изпитах облекчение – шефката ми просто искаше да говорим за работа. Фирмата ни от месеци се опитваше да привлече като клиент Уелнес вещицата. Беше неваксинирана жена, изградила своя бранд, убеждавайки хората, че могат да подобрят живота си чрез аматорско магьосничество. Обясняваше в ТикТок как се правят заклинания и отваря и говореше за манифестиране. Дори за известно време продаваше разни хранителни добавки, сокове и плацента, докато не се намеси Агенцията за контрол на храните и лекарствата. Имаше милиони последователи и всяка рекламна агенция в Бостън се бореше да я представлява при спонсорски договори. Намирах я за отвратителна, но очевидно всичко, до което се докоснеше, се превръщаше в долари, така че нямаше значение какво мисля аз.

Усмихнах се насила.

– Да. Радвам се, че ще ѝ представим идеите ни.

– Всъщност си мислех, че ти можеш да подготвиш презентацията и да водиш срещата заедно с мен. Искане ми се да се уверя, че подпомагам твоето кариерно развитие – каза Кандис и се усмихна широко.

– Да водя заедно с теб?

– Имам предвид, че не ми пречи да говоря през повечето време, така че няма да те натоварвам с тази част. Но се надявам да поемеш предварителната подготовка, става ли?

Кандис ми предлагаше „възможност за изява“ – нещо, което шефовете обикновено правят, когато трябва да възложат извънредна работа на подчинените си, но не могат да си позволят да ги повишат или да им платят допълнително. Нямаше да получа бонус, ако спечелим договора, нито пък тя щеше да ми признае заслугата, но ако не се справех достатъчно добре или не покажех колко съм ѝ благодарна, щеше да ми натрие носа.

– Звучи чудесно – отвърнах, но кипях от гняв.

Кандис възторжено плесна с ръце.

– Знаех, че ще се съ согласиш, рожденичке! По-късно днес ще ти изпратя това, с което разполагам до момента, и можеш да започнеш да подготвяш презентацията.

– Супер – добавих през стиснати устни.

Кандис се премести на бюрото на Джесика.

– Здравсти, малката! Надявам се да се видим по-късно на йогата с кученца.

Джесика се завъртя на стола си.

– Разбира се! Умирам си за сладки кученца.

Телефонът ми избръмча и прекъсна мрачните ми мисли, преди да са се оформили напълно. Беше Хенри.

– Какво ще правиш тази вечер?

Не му бях казала, че днес е рожденият ми ден. Не исках да разбере, че нямам планове за деня, в който би трябвало да съм заобиколена от подаръци и голяма група приятели, чиято единствена цел е да ме направят щастлива. Освен това имах някакви варианти: мама ме попита дали искам да отида при нея за вечеря, а приятелката ми от колежа Джейми ме покани на питие. Още не бях отговорила на никоя от двете с надеждата да се сбъдне точно този момент: Хенри да поиска да се видим. Усмихнах се. Майната ѝ на дефектната торта. Не ми трябваше специално пожелание за рождения ден, за да получа това, което искам.

Беше неизбежно.